

Papp Attila

HANGSÁV

A végállomáson hallani a tenger morajlását.
Néhány év kilóg belőlünk, arcunkra penderedik.
Percekig a madarak röptét nézzük a peronról.
Egy ideje már nem vagyunk itt egymásnak,
csak magunknak. Szólj rám, ha már nem
emlékeznél, honnan jöttél. A ragaszkodásról
végig tömören hallgatunk. Fölöttünk fák,
talpunk alatt lehullott színek áznak, fönt égbolt,
a tisztaság maradványai. Hangunk már nem nyitja
a viszonyunk, egy kihullott kulcs vagyunk egymás
zárendszeréből. Órákig nyújtózunk a csöndben,
mint két ék az időben, állunk. A váróteremben
üres menetrendtábla.

www.ambroozia.hu, 2020/1.